

med 4,500 Kr. stigende til 6,000 Kr., i 2den 22 med 4,000 Kr. stigende til 5,500 Kr., og i 3die 9 med 3,000 Kr. stigende til 4,200 Kr. Folketingets Udvalg foreslog at lade den 3die Klasse udgaa, saaledes at der bliver 31 i 2den Klasse, medens saa samtidig nogle Dommere, der var henførte til 1ste Klasse, flyttes ned i 2den Klasse. Forslaget vedtoges af Folketinget.

Ad C og D. Hertil stilledes intet Ændringsforslag.

Ad E. Folketingets Udvalg foreslog, at Lønningør til de 9 Medhjælpere ved Paatalemyndigheder i København halvt skal paa-vile Staten, halvt Københavns Kommune. Vedtaget i Folke-tinget.

Ad F. Hertil stilledes intet Ændringsforslag.

Samtlige de under B—F nævnte Lovforslag vedtoges en-stemmig i Folketinget.

I *Landstingets* Udvalgs Betænkning udtales, at Udvalget kan billige de Ændringer, som Lovforslaget er undergaaet i Folketinget, og hvorved der er opstaaet visse Afvigelser fra, hvad der fandt Udtryk i Landstingets Betænkning af 1914 — om en enkelt af disse Ændringer, den nemlig, at Formanden i Landsretten er traadt i Stedet for Amtmanden i det Udvalg, der skal foretage Udpegen af Nævninger, siger Udvalget, at den „snaest anses for principrigtig og derfor for en Forbedring.“ — I øvrigt gennemgaaer Betænkningen — delvis under Henvisning til, hvad der findes nærmere udviklet i Landstingets Betænkning af 1914 — Hovedafviselserne i Lovforslaget fra Loven af 1909: Indførelse af Anklageprincippet og Domsmagtens Adskillelse fra Forvaltningen, medens det om den store Begrænsning af Bevisumiddelbarheden, som Lovforslaget har bevaret fra Lovene af 1909, bemærkes, at selv Grundloven ved sine Udtryk („saa snart og saa vidt som muligt“) anerkender Berettigelsen af at tage visse Hensyn ved Bestemmelsen af det Omfang, hvori Mundtlighedsprincippet bør gennemføres, og at en Udvidelse af Umiddelbarhedsprincippet jo senere kan gennemføres, naar Forholdene maatte gøre det ønskeligt og det maatte være stemmende med Tidens Krav. „I alle de nævnte Hovedpunkter“ — hedder det videre i Betænkningen — „frembyder det foreliggende Lovforslag saaledes en fyldestgørende Ordning af denne vigtige Sag.“ — Hvad angaar Enkeltheder i Lovforslaget, anføres, at nogle af Udvalgets Medlemmer har ment, at den, der en Gang er endelig frifundet under en Straffesag, ikke paa ny bør underkastes det store Onde, som en Straffeforfølgning er, medmindre der foreligger aldeles klart Bevis for hans Skyld, og disse Medlemmer mener dertor, at Lovforslagets Bestemmelse i saa Henseende (§ 976, Nr. 1) gaar for vidt i Retning af at indrømme Genoptagelse til Ugunst